

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-300/24
17.09.2024. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукановић, председника већа, Радмиле Николић и Данијеле Савић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле „АА“ из ..., ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Весна Новковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ... ЈМБГ ..., власника предузетничке радње „ББ ПР услуге осталог штампања ... “ ..., ПИБ ..., МБ ..., чији је пуномоћник Милан Думић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу П1-79/23 од 18.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог „ББ“ из ..., власника предузетничке радње „ББ ПР услуге осталог штампања ... “ ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1-79/23 од 18.09.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог којим је тражио да се тужилца обавезе да му накнади трошкове жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом, ставом 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан је тужени да тужили на име разлике од исплаћене до припадајуће отпремнине због престанка радног односа услед технолошких, економских и организационих промена и смањења обима посла исплати износ од 67.326,67 динара са законском затезном каматом почев од 19.03.2021. године као дана вештачења па до исплате, као и износ од 25.344,78 динара, а што представља износ обрачунате законске затезне камате. Ставом 2. изреке усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужили на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 10.09.2016. године до 18.07.2017. године исплати износ од 24.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.03.2021. године, као дана вештачења, па до исплате, као и обрачунату

камату до дана вештачења у износу од 10.128,08 динара. Ставом 3. изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан је тужени да за тужиљу за период од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године уплати припадајуће доприносе надлежним органима Фонду ПИО, Заводу за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање. Ставом 4. изреке (погрешно означен као став 2. изреке) обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 248.005,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Против првостепене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је због битне поведе одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд је испитао првостепену пресуду на основу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и други), у границама разлога наведених у жалби, па је утврдио да жалба туженог није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду поступка из тачке 12. наведене законске норме, на коју се неосновано жалбом указује, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи а ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне разлоге о битним чињеницама који не противрече међусобно ни стању у спису, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати. Наиме, тужени у жалби указује да је нејасно да ли је првостепеном пресудом обавезан „ББ“ као физичко лице или предузетничка радња, међутим супротно жалбеним наводима, из постављеног тужбеног захтева тужиље и изреке побијане пресуде јасно произилази да је као тужени означен „ББ“ као физичко лице, власник предузетничке радње „...“.

Неосновани су наводи жалбе да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП. Ово из разлога што је првостепени суд, супротно жалбеним наводима, правилно применио наведене норме процесног права и на основу оцене изведених доказа, као и на основу резултата целокупног поступка одлучио по свом уверењу које ће чињенице узети као доказане.

Првостепена пресуда је, супротно жалбеним наводима, донета на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужиља је била у радном односу код туженог предузетника „ББ“ из ... и то од 26.06.2006. године до 31.12.2015. године када је из регистра обрисана предузетничка радња туженог под називом „...“, као и у периоду од 12.01.2016. године када је тужиља закључила Уговор о раду са туженим све до 18.07.2017. године у којем периоду је новооснована предузетничка радња туженог носила назив „...“. Према решењу туженог од 18.07.2017. године тужиљи је престао радни однос код туженог дана 18.07.2017. године када је проглашена технолошким вишком код туженог. Приликом обрачуна отпремнине тужени је тужиљи исплатио отпремнину за

период рада у предузетничкој радњи туженог „...“, али не и за период претходног рада у предузетничкој радњи „...“. Тужени није тужиљи исплатио трошкове превоза за долазак и одлазак са рада за период од 10.09.2016. године до 18.07.2017. године. Вештачењем од стране вештака економско финансијске струке утврђена је висина потраживања тужиље по основу отпремнине у укупном износу 76.666,67 динара, а како је тужиљи на име отпремнине исплаћен износ од 9.340,00 динара, то разлика између припадајуће и исплаћене отпремнине износи 67.326,67 динара, а обрачуната законска затезна камата од датума доспећа 17.08.2017. године (30 дана од дана престанка радног односа) до дана вештачења 19.03.2021. године износи 25.344,78 динара. Висина неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада утврђена је вештачењем економско финансијске струке према месечној карти у А зони у градском превозу у износу од 24.000,00 динара, а обрачуната законска затезна камата од дана доспећа (последњег дана у наредном за претходни месец) до дана вештачења 19.03.2021. године износи 10.128,08 динара. Према подацима РФ ПИО филијала ..., на матични број тужиље није предат М4 образац за период од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да су основани тужбени захтеви тужиље на име разлике у отпремнини, накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада и уплате доприноса за обавезно социјално осигурање и одлучио као у ставовима 1. 2. и 3. изреке побијане пресуде.

Жалбени наводи туженог којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалног права своде се на тврдње: да је тужиљи престао радни однос дана 31.12.2015. године, имајући у виду да је предузетничка радња „...“ престала да обавља делатност овог датума, када је брисана из регистра АПР, да је тужиља 11.01.2016. године засновала нови радни однос сасвим новим Уговором о раду, у другој предузетничкој радњи „...“ са потпуно другим ПИБ и матичним бројем; да се не ради о истим предузетничким радњама и да је зато тужени правилно обрачунао отпремнину само за период рада тужиље за период почев од 11.01.2016. године, имајући у виду да је тужиљи радни однос у претходној предузетничкој радњи престао 31.12.2015. године; да суд погрешно повезује рад тужиље у претходној предузетничкој радњи са новооснованом радњом, да се не ради о статусним променама нити о послодавцу претходнику или следбенику, применом одредбе члана 147. Закона о раду, да тужиљи није престао радни однос због „технолошког вишка“ па зато и нема право на отпремнину, да је означена предузетничка радња, а не „ББ“, те у том смислу да је суд погрешно оценио истакнути приговор недостатка пасивне легитимације.

Према оцени Апелационог суда жалбени наводи туженог нису основани.

Наиме, тужиљи је радни однос код туженог престао решењем туженог сходно одредби члана 179. став 5. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05...75/14) јер је због економских и организационих промена код туженог престала потреба за радом тужиље. Послодавац је, у складу са одредбом члана 158. истог Закона, дужан да пре отказа уговора о раду, у смислу члана 179. став 5. тачка 1) овог закона, запосленом исплати отпремнину у складу са овим чланом (став 1), при чему се висина отпремнине из става 1. овог члана утврђује општим актом или уговором о раду, с тим што

не може бити нижа од збира трећине зараде запосленог за сваку навршену годину рада у радном односу код послодавца код кога остварује право на отпремнину (став 2). Одредбом члана 5. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац, у смислу овог закона, јесте домаће, односно страно правно или физичко лице које запошљава, односно радно ангажује, једно или више лица. Одредбом члана 85. Закона о привредним друштвима ("Сл. гласник РС", бр. 36/2011, 99/2011, 83/2014-др. закон и 5/2015) прописано је да предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности.

У конкретном случају утврђено је да је тужила била у радном односу код туженог предузетника „ББ“ из ... и то у периоду од 26.06.2006. године до дана 31.12.2015. године када је обрисана предузетничка радња туженог под називом „ ... “, као и у периоду од 12.01.2016. године (када је након оснивања нове предузетничке радње туженог под називом „ ... “ закључила Уговор о раду) до престанка радног односа 18.07.2017. године. Стога су неосновани жалбени наводи туженог да је тужбом означена предузетничка радња, а не „ББ“ као физичко лице, те у том смислу да је првостепени суд погрешно оценио истакнути приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, имајући у виду да је тужила постављени тужбени захтев правилно усмерила према „ББ“ физичком лицу, који је као власник прве предузетничке радње у којој је тужила била запослена „ ... “, као и друге предузетничке радње „ ... “, у којој је тужила наставила рад, једини послодавац тужиле. Наиме, тужени „ББ“ одговара својом целокупном имовином за обавезе обе предузетничке радње сходно цитираној одредби члана 85. Закона о привредним друштвима, док предузетничка радња уопште нема правни субјективитет, односно ни страначку, ни парничну способност, па самим тим није ни носилац права и обавеза, већ је субјект права само физичко лице које обавља привредну делатност, чиме је то лице једино пасивно легитимисано за обавезе настале у вези обављања делатности. С тим у вези, како је тужила била у радном односу са истим физичким лицем „ББ“, који је био тужилин послодавац у смислу цитиране одредбе члана 5. став 2. Закона о раду, будући да је исто физичко лице било носилац права и обавеза и пре брисања предузетничке радње „ ... “ 31.12.2015. године, као и у периоду након оснивања друге предузетничке радње „ ... “, то су без утицаја жалбени наводи да се не ради о истим предузетничким радњама и да је зато тужени правилно обрачунао отпремнину само за период рада тужиле за период почев од 11.01.2016. године, имајући у виду да је тужили радни однос у претходној предузетничкој радњи престао 31.12.2015. године. Ово из разлога јер се сходно цитираној одредби члана 158. став 2. Закона о раду, висина отпремнине утврђује зависно од навршених година рада у радном односу код послодавца, па како је тужила обављала рад у радном односу код туженог “ББ” и у периоду од 26.06.2006. године до 31.12.2015. године, то је чињеница да је тужени обрисао претходну предузетничку радњу, затим основао нову и закључио нови уговор о раду са тужилом, без утицаја на чињеницу да је тужила обављала рад код туженог и у периоду пре 31.12.2015. године, а који период рада тужени није узео у обзир приликом обрачуна потраживане отпремнине. За овакав закључак пружа довољно основа и чињеница да је тужени основао нову радњу свега 11 дана након брисања претходне радње, у којој је тужила такође наставила да ради по закљученом уговору о раду са истим послодавцем. Према томе, како предузетничка радња није ни физичко, нити правно лице, већ само

организациони облик без правног субјективитета кроз који предузетник иступа у правном промету ради обављања привредне делатности, то се самим брисањем предузетничке радње „ ... “ дана 31.12.2015. године тужени није ослободио обавезе плаћања отпремнине тужили за навршене године рада код истог послодавца и за период пре брисања предузетничке радње, посебно код чињеница да је непосредно након тога наставила да ради у новооснованој радњи туженог закључењем Уговора о раду од 12.01.2016. године, због чега, супротно жалбеним наводима, тужили сходно одредби члана 158. Закона о раду припада разлика у исплати отпремнине за сваку навршену годину рада код туженог, у висини утврђеној вештачењем на које није било примедби парничних странака и то са законском затезном каматом сходно одредби члана 277. ЗОО.

Како је Апелациони суд у својој одлуци дао сопствене разлоге то је нашао да су без утицаја остали жалбени наводи којима се оспоравају изнети разлози првостепеног суда.

Што се тиче захтева за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у складу са општим актом и уговором о раду у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако није обезбедио сопствени превоз. Како је у конкретном случају несумњиво утврђено да је тужила ове трошкове имала, да су они били нужни и у непосредној функцији извршавања посла код туженог, а да јој тужени није обезбедио сопствени превоз, нити јој је ове трошкове исплатио, што тужени није ни спорио, то тужила, има право на њихову накнаду за утужени период у висини која је утврђена вештачењем на основу присутности тужиле на раду и ценовника локалног превозника (у висини месечне претплатне карте), на које није било примедби парничних странака.

Осим тога, према члану 13. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04 и др.) основица доприноса за запослене и за послодавце је зарада, односно плата и накнада зараде, односно плате у складу са законом који уређује радне односе, општим актом и уговором о раду, односно решењем надлежног органа. Одредбом члана 51. став 1. истог закона прописано је да је послодавац обвезник обрачунавања и плаћања доприноса из основице и на основицу за запослене, изабрана, именована и постављена лица и лица која обављају привремене и повремене послове. Према одредби става 2. овог члана закона послодавац је дужан да доприносе из става 1. обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремене послове, по прописима који важе у моменту исплате тих примања. Сходно наведеним одредбама материјалног права, тужени је као тужилин послодавац и обвезник уплате доприноса био дужан да обрачуна и уплати припадајуће доприносе на име тужиле, на основицу коју чине исплаћени износи зараде, па како је током поступка утврђено да према подацима РФ ПИО филијала ..., на матични број тужиле није предат М4 образац за период од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године из чега произилази да тужени на име тужиле није уплатио припадајуће доприносе за период од 01.01.2013. године до 31.12.2013. године, то је правилно првостепени суд одлучио као у ставу 3. изреке побијане пресуде.

Како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 390. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде, а потврдио је и решење о трошковима поступка садржано у ставу 4. изреке побијане пресуде (погрешно означено као став 2. изреке) јер је исто, супротно жалбеним наводима, донето у складу са одредбама чланова 153. и 154. ЗПП. Наиме, неосновано се у жалби истиче да пошто тужени у одговору на тужбу и током поступка није оспоравао математичку тачност обрачуна у погледу тужбеног захтева за исплату отпремнине, да није оспоравао чињенице да тужилци није исплатио трошкове превоза за утужени период, нити је спорио да за тужилцу нису уплаћени доприноси, стога тужени није узроковао ни скривио трошкове настале након одговора на тужбу, између осталог и на име трошкова вештачења, будући да тужени није признао постављене тужбене захтеве, а до закључења главне расправе је остао при оспоравању основа и висине тужбеног захтева, стога су и по оцени овог суда сви трошкови настали након одговора на тужбу, па и на име вештачења били нужни и стварни трошкови парничног поступка.

Применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Апелациони суд је ставом другим изреке ове пресуде одлучио о захтеву туженог којим је тражио накнаду трошкова жалбеног поступка, тако што је исти одбио, јер тужени, који је тражио накнаду трошкова жалбеног поступка, у истом није успео.

**Председник већа-судија
Јасминка Вукановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**